

விஜிதா ரகுநாதன்

சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்

TAMIL RESERVE COLLECTION

VITTHAL NATHAN

விஜிதா ரகுநாதன்

சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக் காலம்

சாம்பற் பொழுதுகளில்
மீளெழுகைக் காலம்

கீவந்தி வெளிமீடு
2015

684878

**சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக் காலம்
(கவிதைத்தொகுப்பு)**

ஆசிரியர் : விஜிதா ரகுநாதன்

முதற் பதிப்பு : ஆனி 2015

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு : ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்

பக்கம் : X + 74

விலை : 250/-

அச்சு : பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி

Sampal poluthukalil melulukai kaalam

(Poems)

Author : Vijitha Ragnathan

First Edition : June 2015

Copy Rights : Author

Publication: Jeevanathy, Kalaiahram, Alvai

Pages : X + 74

Price : 250/-

Printers : Bharanee Printers, Nellyyady

ISBN : 978-955-4676-29-9

கீவநதி வெளியீடு - 48

கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை மற்றும் இளைஞர்
விவகார அமைச்சு நிதி ஒதுக்கீட்டிலிருந்து எழுத்தாளர்களை
ஊக்குவிக்கும் முகமாக வழங்கப்பட்ட நிதிய்பங்களிப்புடன் இந்நூல்
வெளியிடப்பட்டது.

தோளோடு சுமந்த கைகள்
-இன்று,
எங்கோ தொலைதூரம்...
சேய் போன்ற உம் சிரிப்பை
நோய் கொண்டு போனதுவோ...
ஆனாலும்,
இன்றும் - உம் குரல்
எம் காதுகளில்
ஜீவித்துக்கொண்டுதான்
காலம் உள்ளவரை - எம்
நினைவுகளில்
காவியமாய் - என் "மாமா"
உம்
அன்பு உள்ளத்திற்கு
நன்றியுடன் - என்
கவிதார்ப்பணம்

அமரர் நடராஜா ரவிச்சந்திரன்
(1971 - 2005)
அவர்களிற்கு

வாழ்த்துவர

எமது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த செல்வி விஜிதா ரகுநாதன் அவர்களினுடைய “சாம்பல் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக் காலம்” எனும் கவிதை நூலானது சிறப்பாக வெளிவரவும் அவர் கணிப்புப் பெற்ற பெண்படைப்பாளியாக திகழவும் எனது வாழ்த்தினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

நாம் எமது கலாசாரபேரவையூடாக பிரதேச பண்பாட்டு மேம்பாடு தொடர்பான பல செயற்பாடுகளை தொடர்ந்து முன்னெடுத்து வருகின்றோம். இதற்கு மேலதிகமாக கலைஞர்கள், கலாமன்றங்கள், வெளியீடுகள் முதலானவற்றிற்கும் நிதியுதவி செய்து வருகின்றோம். இந்த வகையில் ஒன்றாக அமையும் இவ்வெளியீடு தொடர்பில் எமது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தல் அவசியமானதாகவுள்ளது.

எமது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த இளம் பெண்படைப்பாளி ஒருவருடைய புனைவாற்றலை வெளிப்படுத்தும் இந்நூலானது எமது பிரதேசத்தில் மாத்திரமல்லாது தமிழ்கவிதையுலகிலும் இப்படைப்பாளி தனக்கெனவோர் இடம்பெறவும் இவரைப் போல இன்னும் சில படைப்பாளிகள் இவரது வழியில் பயணிக்கவும் எமது பிரதேசத்தில் பால்நிலை சமத்துவம் மற்றும் பெண்ணிலைசார் படைப்புக்களும் எழுத்துக்களும் ஆரோக்கியமான முறையில் வளர்த்தெடுக்கப்படவும் இம்முயற்சி பயன்பட வேண்டும் எனும் எதிர்பார்ப்புடன் நாம் இதில் சங்கமித்துள்ளோம்.

கடந்த ஆண்டு வாழ்வின் முதிர்ச்சியில் இயல்பாக ஏற்படக்கூடியதான பக்திப்படைப்பாக்கத்திற்கு அனுசரணை வழங்கியிருந்த நாம் இம்முறை இப்படைப்பாக்கத்திற்கு அனுசரணை வழங்கியதன் வாயிலாக எமது “பிரதேசத்தில் பல்வகைமைசார் பண்பாட்டு மேம்பாடு” எனும் எண்ணக்கரு நிலைபெற இது உதவும் என்கின்ற தீர்க்கமான நம்பிக்கையோடு இம்முயற்சியிற் சம்பந்தப்பட்ட அனைவருக்கும் மீண்டும் வாழ்த்துக்கூறி நன்றி பாராட்டிக் கொள்கின்றேன்.

ச.சிவலீ

பிரதேசசெயலாளர்,

பிரதேச செயலகம்,

கரவெட்டி.

2015.06.19

அணிந்துயர

செல்வி. விஜிதா ரகுநாதனின் “சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்” என்ற தலைப்பிலான கவிதைத்தொகுதிக்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

செல்வி விஜிதா, “நிசப்தத்தில் வழியும் உயிர்த்துடிப்பு” என்ற கவிதைத்தொகுப்பினூடே ஏலவே ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் அறிமுகமானவர். அதன் தொடர்ச்சியாக இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பைக் கொண்டு வருகின்றார்.

“கவிதை” என்ற இலக்கிய வடிவம் பிற இலக்கிய வடிவங்களோடு ஒப்பிடுகையில் ஆற்றல் மிக்கதும் வனப்பு மிக்கதுமான ஒரு வடிவமாகும். கவிதைப் படைப்பாற்றல் என்பது ஒரு வரம். அது எல்லோர்க்கும் வாய்ப்பதில்லை. கவிதை ஒரு வாழ்க்கை. பிறிதொரு வகையில் சொல்வதானால் வாழ்க்கையே ஒரு கவிதைதான். இதன் அர்த்தம் என்பது கவிதை பற்றியதும் வாழ்க்கை பற்றியதுமான எமது தரிசனத்தில், பார்வையில் தான் பெரிதும் தங்கியிருக்கிறது.

“சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் பல்வேறு பாடுபொருள்களைத் தாங்கிய ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளைப் பார்க்க முடிகிறது. கவிதையினை வெறும் கற்பனைப் புனைவுகளாகக் கொண்ட காலங்கள் கடந்து விட்டன. தன்னைச் சூழ நடைபெறுகின்ற விடயங்களால் எந்தவொரு கவிஞராலும் பாதிக்கப்படாமல்

இருக்க முடியாது என்பதற்கு விஜிதாவும் ஒரு சாட்சி. தன்னைப் பாதித்த பல்வேறு விடயங்களையும் செறிவான சொற்களுக்குள் உள்ளடக்கிக் கவிதையாக விஜிதா படைக்கும் பாங்கு கருத்த தக்கதாக உள்ளது. போர், போர் சார்ந்த அவலங்கள், சமூகக் கொடுமைகள் தொடர்பான கவிதைகளில் விஜிதாவின் படைப்பாற்றலில் ஒரு வித முதிர்ச்சியினைக் காணமுடிகிறது.

கவிதைக்கு வாகனம் மொழி என்று சொல்வார்கள். கவிதை படைக்க முனையும் எந்தவொரு கவிஞனும் மொழியின் நெளிவு சுழிவுகளைத் துல்லியமாக அறிந்து கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். கவிஞரொருவரின் எல்லாக் கவிதைகளும் திறம்பட அமையும் என எதிர்பார்ப்பது தவறு. கவிஞரின் பெயர் சொல்லும் படியாக இக்கவிதைத் தொகுப்பினிலே சில கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. புதுக்கவிதை படைக்கும் கவிஞர்கள் பெரிதும் கையாளும் படிமம், குறியீடு முதலான வற்றில் விஜிதா மேலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

நீண்ட எமது கவிதைப் பாரம்பரியத்தோடு நெருங்கிய ஒரு பரிச்சயத்தை வரித்துக் கொண்டால் கனதியான கவிதை களுக்கு விஜிதா சொந்தக்காரராகலாம். ஆதர்ஷக் கவிஞர்களின் பாணியில் வீழ்ந்து விடாமல் தனித்துவம் காப்பாரேயானால் விஜிதாவுக்கு ஈழத்துத் தமிழ் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் தனித்துவமான ஓர் இடம் கிடைக்கலாம். செல்வி. விஜிதாவுக்கு எமது உளம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள்.

பேராசிரியர் கி.விசாகரூபன்
 பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்
 தமிழ்த்துறை
 கலைப்பீடம்
 யாழ்ப்பாணம்
 15.06. 2015

“அருமை உடைத்து என்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்”

(குறள் 611)

நிசப்த சூறூஸ்களில் சில கணாங்கள்...

“பூக்களை மட்டுமல்ல
புன்னகைகளையும் நேசிப்போம்
காற்றினை மட்டுமல்ல
கலைகளையும் சுவாசிப்போம்
காலத்திலே கண்ணனாவோம்
காவியத்தில் கண்ணனாவோம்
சாத்திரம் இனி வேண்டாம் - புது
சரித்திரம் நாம் படைப்போம்”

எல்லாம் வல்ல அன்னை காமாட்சி அம்மனின் திருப்
பாதங்களிற்கு கோடி நமஸ்காரம். அன்னையின் ஆசியுடனும்
என் அன்னையின் ஆசியுடனும்...

“நிசப்தத்தில் வழியும் உயிர்த்துடிப்பு” தொகுதியைத்
தொடர்ந்து மூன்றாண்டு இடைவெளியின் பின்னர் மீண்டும் ஒரு
சந்திப்பு.

ஆனந்தமான ஓர் மாலைவேளை, அமைதியுடன்
அலைபரப்பும் நீலக்கடலை முத்தமிட்டு பின் மேலெழும்பும்
வான் பறவைகளை காணும்போது கிடைக்கும் எல்லையற்ற
இன்பத்தை கவிதைகளினூடாக எட்ட முனைகிறேன்.

கவிதை எழுத ஆரம்பிக்கும்போது இருக்கும் மனவோட்டத்திற்கும் எழுதிய பின்னரான மனவோட்டத்திற்கும் இடையில் சிறியதோ பெரியதோ ஏதோ சில மாறுதல்கள் இல்லாமலில்லை.

எனது கவிதைகளில் பெரும்பான்மை, ஒரு தனியனதோ அன்றி ஒரு குழுமத்தினதோ வாழ்வியல் நடைமுறைகளையும் எண்ணவோட்டங்களையும் சுட்டுவனவாயும் இயற்கை சார்ந்த, மெளனம் சார்ந்த, கவிதை சார்ந்த மோகத்தின் பிரதிபலிப்புக்களாயும் அமைந்துள்ளன.

பல்கலை வாயிலைக் கடந்து ஓராண்டுகள், இத்தகைய - தோர் வெறுமைநிலை சிந்தனையை அதிகம் தூண்டியிருக்கலாம். ஆதலால் தானோ, இவ் ஓராண்டு காலத்தில் உற்பவித்த கவிதைகளின் எண்ணிக்கையே அளவில் அதிகமாயுள்ளன.

தனியனில் தோன்றி வாசகப் பிரதிகளாக மாற்றமுறுகையில் கவிதைகள் சார் உணர்வுநிலையானது வெவ்வேறு பல உணர்வுநிலைகளாகப் பரிணமிக்க வேண்டும் என்பதே என் அவா. இது சாத்தியமாயின் பாரிய எழுத்துவெளியில் நானும் ஓர் பறவையாய் உள்ளேன் எனும் திருப்தியோ அன்றி அப்பறவையின் சிறகாயேனும் உள்ளேன் எனும் திருப்தியோ கிட்டக்கூடும்.

இப்பரந்த பூவுலகை எனக்கு அறிமுகம் செய்ததோடன்றி அதில் பயணிக்கவும் கற்றுக்கொடுத்த என் பெற்றோர்க்கு என்றும் நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நீண்ட எழுத்து வெளியில் இன்றுவரை என்னை வழி நடாத்திச் செல்பவர் அண்ணன் த. அஜந்தகுமார் அவர்கள். "நன்றி" எனும் ஓர் வார்த்தை போதாது என்பது என் எண்ணம்.

என்னை ஊக்கப்படுத்தி மேலும் நான் எழுதத் தூண்டுதலாயமைந்த அன்பார்ந்த உறவுகள், ஆசிரியர் குழாம், நண்பர்கள் மற்றும் நலன் விரும்பிகள் என யாவரின் அன்பும் முழுமையாக கிடைக்கப்பெற்றதையிட்டு பெருமிதம் கொள்கிறேன். இறைவனுக்கு நன்றி.

இந்நூலிற்கான அணிந்துரையை வழங்கிய மதிப்பிற்குரிய தமிழ்த்துறை பேராசிரியர் கி.விசாகரூபன் அவர்களிற்கு என் நன்றிகள். வாழ்த்துரை நல்கிய எமது பிரதேச செயலாளர் திருவாளர் சண்முகராஜா சிவலீ அவர்களிற்கும் என் நன்றிகள். மற்றும் கலாசார உத்தியோகத்தர் அ.சிவஞானசீலன் அவர்கட்கும், இந்நூல் வெளியீட்டிற்கு அனுசரனை வழங்கிய வடமாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சிற்கும், நூலை வெளியீடு செய்யும் “ஜீவநதி” வெளியீட்டகத்தினருக்கும், நூலினை வடிவமைத்து அச்சுப்பதிப்பு செய்த பரணீ அச்சகத்தினருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

நமக்கான தேடல்கள்
முற்றுப்பெறும் வரை...
நிசப்தத்தின் கணங்கள்
பூர்த்தியாகும் வரை...
உதிரிப்பூக்கள்
உணர்வு பெறும் வரை...
தொடரட்டும்
தொடரட்டும்
பேனாமுனைக் கனவுகள்.

என்றும் அன்புடன்,

விஜிதா ரகுநாதன்
“காமாட்சி அம்மன் கோவிலடி”
மாலுசந்தி,
அல்வாய்தெற்கு
15.06.2015

உலகெலாம் அலைந்து...

கருமுகில்கள் சூழ்ந்த - இந்த
மழைப் பொழுதிலும் - நாம்,
இன்னும் தேட வேண்டும்
யன்னல் வழி தாண்டி,
வீசிய காற்றையும் கடந்து
புழுவோ,
பூச்சியோ,
தூங்காதவன் பார்வையோ
நிலவை முற்றுகையிட்ட
அதே விநாடிகளிலும்
உலகெலாம் அலைந்த
என் Google தளம்
இன்னும் ஓயவில்லை.

மன்னாதிமன்னர்கள் வாழ்ந்துதிர்ந்த
தடாகங்களும் - இன்று
வறண்டுதான் உள்ளது.
கால் பொதிந்த மண்ணிடுக்கில்...
மெலிதொட்டிய சிறுதுகளில்...
சுவாசிப்பின் சில கணங்களில்...
மீதி எஞ்சிய சுண்ணக்கற் சுவர்களின் ஓரம் என
மெலிதாய் கசிந்து கொண்டிருந்த
நேற்றைய வரலாறு
தேடற் பொழுதுகளை தரிசிக்காமலே

02/சுடம்பற் டொமுதுகளில் ஡ீளெமுக்கைக்காலம்

விரல்தொடும் கணங்களை உடைத்து
உதிர்ந்து கொண்டே செல்கிறது

நானே அறியா என் தேடலிற்கும்
போடுகிறார்கள் ஆயிரம் Like
“முகப்புத்தகமும் முன்னேறி விட்டது”
சூறுவதில் ஒன்றும் குறைவில்லை.

“தொழர்களே! என்னுடன்
சேர்ந்து தேடுங்கள்”
அன்றைய வார்த்தைகளும் - இன்று
மெளனித்துத்தான் போயின
வேலை தேடுவதில் - அவர்கள்
மும்முரமாகிவிட்டார்கள் போலும்

உண்பதற்கோ - இங்கு
ஏதும் குறைவில்லைதான்
மலக்குழியிலும்
காறியுமிழ்ந்த சளித்திரளிலும்
நேற்று மாண்ட
காக்கையின், சிதிலடைந்த உடலிலும்
ஒரு ஈக்குக் கிடைத்த “திருப்தி”
அதுகூட இன்னும் கிட்டவில்லை

“பிரபஞ்ச யாத்திரை”
பலர்கூறக் கேள்வியுற்றேன்
எகிப்து,
கிரேக்கம்,
சீனம்,
பாரதம் என
வானளாவி நின்ற
பண்பாட்டுக் கீற்றுகள் அவை

“கார்முகில்கள் பல,
கட்டறுத்து வீழ்ந்தமையால்
காணாமற்போயின” என்றார்கள்
“புதிய பண்பாட்டுக் கீற்றுகளை
செவ்வாயிலா சந்திரனிலா ஸ்தாபிப்பது”
விவாத மேடைகள் தோறும்
ஓய்வின்றி இதே பேச்சு

யாரோ கூறினார்கள் என்று,
அறுகம்புல்லை தூக்கிலிட்டு
கறையான் புற்றில்
தங்கம் தேடினர் சிலர்

ஓசோன் முதல் ஓமோன் வரை
இரசாயனக் கலப்பீட்டிற்கு குறைவில்லை
ஆதலால் தானோ,
காற்றிலும்
களிமண்ணிலும்
இளம் மழைத்தூறல்களிலும்
சிதறி மறையும்,
பண்பாட்டுக் கீற்றுகளை சேகரிக்க
யாரும்
நேரம் ஒதுக்கவில்லை.

கரிய இருள் பொழுதில்
மெலிதாக உருகி வழிந்த
தேய்பிறைக் கனவுகளின் பின்னணியில்
நிழலைத் தேடியவன்
கதைபோல் ஆனதுவோ...

தேடிக் களைப்புற்றோர் பட்டியலில்
ஓர் வாசகம் கண்டேன்

04/சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்

“பச்சோந்திகளால்
அங்கம் புனையப்பட்ட உலகில்
தேடி அலைவுறலில்
களைப்புறலே மீதி”
தூங்கிக் கழித்த கணங்கள் கழிந்து
தூங்காத பொழுதுகளில் - இதை
எண்ணியிருக்கலாம் - ஆயினும்,
தேடற்கணங்களோ அதிகமல்லவா?

“பழமை, பண்பாடு, நாகரிகம்
அனைத்தும் என்றோ தொலைத்தாயிற்று”
யாரோ கூறினார்கள்
யாரோ வழிமொழிந்தார்கள்
“தேடிப்பார் - அது
உன்னுள்ளேயே அடக்கம்”
யாரும் கூறவில்லை...
ஏன் - நானும் தான்...!

உன்னோடு நான்

நீ குழலெடுத்தாய்
நான் யாமெடுத்தது,
நின் பாதம்-
போற்றி போற்றி என்றேன்
இசைத்தேன்-
இசைவித்தாய்-
இயைந்தேன்-
இதழ் நகைத்தாய்
யாசகம்
வேண்டி நின்றேன்-
“யான் உள்ளேன்” என்றாய்
திருவாசகம் பாடிடத்தான்
ஆவல் கொண்டேன் - நீ
ஒரு வாசகம்,
போதுமென்றாய்
சித்தம் மறந்தேன்
“சிவ சிவ” என்றேன்
“சிவன் அல்லவே யான் மால்”
என்றாய்
“ஹரி - ஹர” என்றேன்
ஆனால் நீயோ
“யாதும் ஒன்றே” என
யாவும் உணர்த்தினாய்
கணத்தில் - என்

06/சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்

கடைக்கண் திறந்தாய்
கரமிணைத்து
மனமிசைந்து நின்
கமல பொற்பாதம்
போற்றி நின்றேன்
நீ - கருணையுதிர்
அருள் மலர்ந்தாய்
நான் - நின்
அருள் மலர்ப்பாதம்
சரண் புகுந்தேன்
ஆசை துறந்தேன்;
பாசம் களைந்தேன்
பாவம் தனை கட்டறுத்தாய்
நின் ஜோதி தனில் - எனை
ஆதி கொண்டாய்
நான் கலைந்தேன்
நாம் இணைந்தோம்
இன்று,
உன்னோடு நான்,
நான் -
மீண்டும் ஒரு ஆண்டாளாக.

எண்ணிடப்படாது மறைவுறும் நட்சத்திரங்களும் நாமும்

கால ஏடு!
வெண்மை பதியா சில
கறுப்புத் தாள்கள்...
நாள்
கிழமை
மாதங்கள்
நீட்சி தரித்த காலம்...
பூரணம்,
ஆகியும் ஆகாமலும்
சில மௌனம்
பூடகமாகா,
காக்கை உடலின்
வெண் துளிர்கள்
காலையில் கரைந்தும்
கலையா கருமை
காரணம் ஏதொன்றும்
அறிந்தில;
காவியமுமில்;
காலடியில்,
புதைந்து மறைந்த
அறியப்படா தடங்களோடு
ஊர்ந்து ஊர்ந்து
மறைவுறும் - நாளும் பல
நிழலூறும் நிஜங்கள்.

பாரதிய்பெண்கள்

அன்று - நீங்கள்
அட்டில்களோரம் வாசிக்கும்
விட்டில்கள்...
இன்று நீங்கள்
ஓர் எட்டில் - புற
கிரகம் தொடும்
வைகறையின் சிகரங்கள்
பேரரசுகள் வீழ்ந்தன
அது ஒரு காலம்
மாதரசுகளாய் - மண்ணில்
மாநிலம் செழிக்கவே
வீறுடனே எழுந்திடுவீர்
இனி வரும் காலம்.

மரணம்

இன்று - அந்த
குப்பைத் தொட்டி
முழுமை பெற்றுவிட்டது
நேற்று மாண்ட -
சுவர் ஓரப் பல்லியின்
சிதிலடைந்த எச்சம்,
நாய்க்கும் போடாது
நயவஞ்சகமாக
வீசி எறியப்பட்ட - சில
பாண் துண்டங்கள்,
பாதி கரித்து மீதி வீழ்ந்த
பாட்டியின் கோறைப்பல்,
காற்றில் கலைந்து
கதவோரம் நிழல் காயும் - சில
சருகுத்துளிரகள்,
காறிய பொழுதில்
சளியுடன் உமிழ்ந்துதிர்த்த - சிறு
எச்சிற் திரள்கள், அது மட்டுமல்ல
மீ...த...மா...ய்,
ஒன்றுண்டு!
படிக்க முன்பே கிழித்தெறியப்பட்ட
நேற்றைய கவிஞனின்
“உணர்வுக் கிறுக்கல்கள்” - அதுவும்
உயிரிழந்ததுவாய்...

மூழ்கிய பின்பும் தொடரும் முத்துக்குளிப்பு

இதமான காற்று
முகம் சில்லென்றது
முத்தமிட்டன சில
மழைத்துளிகள்.
புல்லரும்புகளோரம்
சிறு துளிகள்
துள்ளித் துள்ளி
இளம் நகை பூத்ததுவோ!
இனி,
இனிய கானம்
அரங்கேறட்டும் - மண்ணில்

இடம் -
ஏதோ புதிது தான்
ஆனால்...
இந்த உணர்வு,
புதிதல்ல;
காலகாலமாக
எனக்கு மட்டும் சொந்தமான
இந்த முத்தங்கள்...
இடியென்ன,
மின்னலென்ன,
நான் அஞ்சேன்
- இந்த

மழைக்கரங்கள்
எனைத் தழுவும்போதில்
பயமென்ன எனக்கு.

கருவறையில் கிட்டாத
புதியதோர் அனுபவம்
இப்போது,
மழைத் தேவனின் முத்தங்களால்
முழுவதுமாக
நனைந்துவிட்டது - என்
“கல்லறைத் தோட்டம்”

ஈசி

மையை,
முற்றிலும் தின்று தீர்த்த
காகிதப் பூக்கள்...
ஓரமாக,
தூக்கி வீசப்பட்ட
நேற்றைய பேனா...
ஆயத்த நிலையில்
புதியதொரு பேனாமுனை
சுருக்கம் விழுந்த கையில்
காவுகொள்ளப்பட்ட
இரேகைகள்

ஆ!
இதோ...
இரேகைகளை
முழுவதும் திருடிய பின்பும்
என்ன திமிரோ,
இந்த காகிதப் பூவிற்கு?
மீண்டும்,
புதியதொரு பேனாவை
வெறுமைப்படுத்துதற்குரிய "வெறி"
ஆரம்பமாகிறது.

வயிரிடம்படாது நகரும் பொழுதுகள்

சபிக்கப்பட்ட
 பல தினங்கள் போல,
 வழமையான - அதே
 அசைவுகளுடன்
 மீண்டும் ஒரு "காலைவேளை"
 ஒரு நீண்ட இரவின்
 மரணத்தின் பின்
 மறுபடியும் - ஓர் பயணம்...
 அதே சாலை;
 பஸ் தரிப்பிடம்;
 கடந்து செல்லும் - பல
 எந்திரஜாலங்கள்...
 எல்லாம் வழமைபோலவே.
 முட்டி மோதல் பஸ்ஸில் மட்டுமல்ல...
 மீண்டும் மீண்டும்
 தொடரும் கையேந்தல்கள்
 காற்றை மட்டும் நிரப்பிய மனம்,
 கைகளில் காகிதம் கனக்க
 "இது - மீண்டும்
 சபிக்கப்பட்ட ஒரு தினம்"
 மனம் கூறியது, மெதுவாக...
 மீளவும் - ஓர்
 நீண்ட இரவை நோக்கி
 மெல்ல மெல்ல நகரும் பொழுதுகள்...

சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக் காலம்

எம்,
சாம்பற் காட்டில் - நான்
மீளவும்
உயிர்த்தெழுவேன்.
அன்று,
சிறகு உடைந்தது,
கேள்விக்குறியானது,
“பறப்பு”
இது,
மீண்டும்
மீளயிர்க்கும் தருணம்
வாலில்லா குரங்குகளின்
வாலறுப்பிற்காய் - என்
“காத்திருப்பு”
மீண்டும் உயிர்பெறும்
என் சிறகு,
கேடயம் ஏந்தும்
பின்,
அற்ப வாழ்வின்
அநீதிகளை சுட்டெரிப்பேன்
குனியங்களை தகர்த்தெறிய
என்
பீனிக்ஸ் இறக்கைகள்
வாள் ஏந்தும்

வில் ஏந்தும்
மீளவும் - என்
பறப்பு உதிர்ந்தாலும்
சிறு காற்றோடேனும்
சாம்பற் பொடியாய்
மீளயிர்ப்பேன் - நான்
மீண்டும் வருவேன்.

சில நேரங்களில்...

சிந்தனை அது
கொஞ்சம் வலுவுடையதுதான்
இதோ...
இன்று ஏற்றப்படும்
இந்தப்பட்டம்
“நாளை”
அறுந்து வீழலாம்,
கிழிந்து தொங்கலாம்
ஏன்,
அதன் துடுப்புக்களே - அதற்கு
எமனாகலாம்
ஆனால்!
இதை யாரும்
எண்ணவில்லைதான்
அதோ...
அந்த மேடையில்;
கோவில் முன்றலில்;
சந்தி முனைவுகளில்;
வாசக சாலையின் முன் வாயிலில் -
ஏன் இந்தப் பரபரப்பு?
கரைந்து சென்ற உப்போ
கரையவிருக்கும் கற்கண்டோ
கருவாகலாம்...
எதற்காக?

ஏன்? என்ற

குறிக்கோள் இன்றியும்

சில பல பறவைகள் பறப்பதுண்டு

ஏன்,

நானும் தான் சிந்திக்கின்றேன்.

ஆனாலும்,

என் கைகள்

- கூந்தலின் ஒப்பனையில்

மும்முரமாக...

நானும் தான் - அதை

தடுக்கவில்லை.

மௌனம் தகர்

மௌனம் பேசிடும்

நூலக முகப்பு...

உள்ளே,

மெலிதாக அலை பாயும்

கதிரைகளின் சம்பாசனை

ஒன்றை ஒன்று

முறாய்த்து நின்று

பதிலிறுக்கும் புத்தகங்கள்

நிசப்தம் கிழித்து நீளும்

பாதங்களின் கச்சேரி

இடை நடுவே,

அவற்றுடன் இணைந்து

மௌனம் தகர்க்க

நீயும் தான் - அங்கு

என்ன செய்தாயோ?

என்

இனிய

மென்மிய விழிகளே....

கற்பது - கரையில

இரவுகளின் ஓரத்தில்
விளையாடித்துடிக்கும் - என்
இமை மடல்கள்
கருவிழிகள் இரண்டும்
களைத்தபோதும்
கவலையில்லை
கருணை கொள்ளேன்
கல்விக்காக அவை
கொஞ்சம்,
காத்திருக்கட்டும்
மீண்டும்,
என் பார்வை
புத்தகத்தில்...

அது என்னை என்ன செய்துவிடும்?

அமானுஷ்யங்களின் மத்தியில்
உழலும் என் உணர்வுகள்...
அறிவிப்புக்கள் அனைத்தும்
அனர்த்தத்தின் முகவரிகளாய்....
மரம் பட்டு விட்டதுதான்
ஆனால்,
ஆணியேரில் மட்டும்
ஒரு சிறு துடிப்பு,
மீதமாய்...
இரவுகளின் இருதயத்தில்
பெருகும்,
நாய்களின் ஊளையிடல்
எங்கோ தொலைவில்,
அந்தகாரத்திற்கும் அப்பால்
தொலைந்து சிதறிய
ஒளித்துக்கொள்...
சருகுகளின் கால் தடத்தில்
புதையுண்டு மறைந்த..
மென்பனிக்காலம்...
நாட்களின் நகருகையில்
நினைவுகளுடன் உறங்க வைக்கப்படும்
- என்
நிகழ்காலம்...
பட்டுப்போன நரம்புகளோரம்

முகம் புதைத்து விம்மும்
உறவுகளின் விம்பங்கள்...
முதுமையின் போர்வையில்
அதிகரிக்கும் சிதைவுகள்...
மந்திக்கப்பட்ட பார்வையினோரம்
காலனுடன்,
காதல்செய்யும் -
என் கண்கள்...
முட்களினோரம் நித்திரையிடும்
- என்
புன்சிரிப்பு,
இறுதியாக...
இதோ,
ஒப்பாரிக்கான ஒத்திகைகள்
ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டன.
வான வீதியில்
காலனுடன் கைகோர்த்தபடி
“நான்”
காதுகளை இலேசாக வருடி
தேய்ந்து மறையும்
பறையின் ஒலி...
அது என்னை என்ன செய்துவிடும்?
என் பயணம்
தொடர்கிறது...

ஜனநாயகம் - I

நாம் தமிழர்கள்!

ஆதலால்,

கேட்கிறோம்...

அன்று - எம்

செங்கரும்புச் சாற்றை - நீ

மண்ணில் ஊற்றியதற்கு

இன்று,

விலை என்ன

தரப்போகிறாய்?

வெறும்,

கரித்துண்டும் களிமண்ணும்தானே...

அவைகூட,

நேற்று - எங்கள்

தோட்டத்திலிருந்தே

எடுக்கப்பட்டது.

ஜனநாயகம் - II

உங்கள் கதவுகளை,
நன்றாக மூடி வையுங்கள்...
ஜன்னல்களைத் தானும்
திறந்திட வேண்டாம்
வெளியே,
தாழ்ந்து தொங்கும் “கிரீடம்”
யார் வேண்டுமாயினும் - அதை
அபகரித்துக் கொள்ளட்டும்
இதுதானே நிகழ்ந்தது,
இ...த்...த...னை
தினங்களாக...
இனி மட்டும்,
“மாற்றம்” என்றதும்
மாறவா போகிறது?
மரிப்பு வேட்டைகளும்
இனி,
வேண்டாம்
நாமேனும் மறைந்திருப்போம்
அது மட்டும் தான் - இங்கு
“நிகழ வாய்ப்பு”

ஜனநாயகம் - III

கண்ணீர்ப் பூக்களை
சிந்துதற்கு,
தனியொரு மேடையில்லை
ஆதலால்,
உடையில் - எம்
உடல் புதைத்து,
முகம் மறைத்து,
மீண்டும் நாங்கள்
விம்ம விரைகின்றோம்

ஜனநாயகம் - IV

எங்கள் தோட்டத்தில்
நாம் நாட்டிய மரம்
வளர்ந்து விட்டது,
ஆனால்...
நாம் - இன்னும்
விதையாகத்தானுள்ளோம்,
அன்று போலவே...

.. 1684878

ஜனநாயகம் - V

நாங்கள்,
குருடர்கள் என்று
எண்ணி எண்ணியே,
சில யுகங்கள்-
ஒடிப்போயின
ஒளியைக் காணத்தான்
விழிகள் வேண்டும்.
இருளைக் கூடவா எம்மால்
உணர முடியவில்லை
இல்லையேல்,
இருள் மண்டிய
கறுப்பு வெளிகளில் - எம்
தடங்களின் வேருன்றல்களை
என்றோ
தடுத்திருப்போமே!

ஜனநாயகம் - VI

தண்ணீரைத் தந்தார்கள்
“தீர்த்தம்” என வாயில் ஒற்றிக்கொண்டோம்
நூலைத் தந்தார்கள்
“காப்பு” என்று கையில் கட்டிக்கொண்டோம்
சாம்பலைத் தந்தார்கள்
“நீறு” என நெற்றியில் பட்டையிட்டோம்
“மரபு - இது மரபு” என்று
எல்லாம் - தெரிந்திருந்த எமக்கு,
பூஜை முடிந்த பின்,
மணியடிக்கக் கூடாதென்று மட்டும்
ஏன்
தெரியாது போயிற்றோ?

குருதியுனல்

சகதிக்காட்டில்
அவளைப் பார்க்கிறேன்
பால்ய சிநேகம்,
எனைத் தழுவிட
நீளும் அவள் கைகள்...
என் முகத்தை கழுவுகிறது,
பீறிட்டுப் பாய்ந்த -
அவள் குருதி
கிழிக்கப்பட்ட காகிதமாய் - அவள்,
என் காலடியில்...
இதோ!
வேட்டுக்கள் விரைகின்றன,
எனை நோக்கியும்...
நான் ஓடுகின்றேன்,
அவளையும் மறந்து...
எங்கே?
இப்போது நான்...

அலைவுறல்களும் அடைவுகளும்

சிறு பட்டாம் பூச்சி,
 சில நேரங்களில்...
 சிறகடித்துப் பறந்தது
 ஆகாயப் பந்தலிடை
 பூப்பறிக்க விரைந்தது
 வானவில்லை முத்தமிட்டு
 வர்ணங்களை,
 காவிச்சென்றது
 அரைநாள் இரைமீட்டி
 அரை நாள் இசை மீட்டி
 ஒரு நாள் விரைந்தது,
 ஒரு காத தூரம்
 புதிதாக புயல் வந்தது
 புதிதான புலம் சாய்த்தது
 பகல் போய் இரவாகி
 பலநாள் படர்ந்தோட
 பயின்ற பாதையை
 பழுதால் மறந்தது
 இயன்ற பொழுதுகள்
 முயன்று நினைந்தது
 துவண்டு சோர்ந்தது
 துயரில் தோய்ந்தது
 தவண்டு வந்து ஓர்
 தவளை நோக்கவே

30/சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகக்காலம்

தவறி வீழ்ந்தது ஓர்
ஒடை மீதிலே...

ஒடை,
கொஞ்சம் ஓரம் கட்ட
வாடை,
கொஞ்சம் தூரம் மீட்ட
மீண்டும் வந்தது
மீள் குடியேறவே
தான் பிறந்த
தாழை மரத்தே....

நட்பு

காத்திருப்புக்கள் தொடரும் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
கல்வி காசாக்கப்படும் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
பாதைகள் மறையும் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
பார்வைகள் கரையும் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
பாசப் பிரிவினையின் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
பாகப் பிரிவினையின் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
நாளும் நாளும் நானிலத்தில்
நாணி நாணியே நாணாமலும்
பூ ஒன்று கருகுகின்றது
புதிய மலர் ஒன்று பூமியைத் தழுவுகின்றது.

ஜெகம் தோறும் சுழலும் சகடமாய்...

இதோ...

மணியடிக்கப்பட்டுவிட்டது
வீதிகள் தோறும் அடைமழை
சிரிப்புக்களுடன் சிதறப்படுகின்றன
கழுகுப் பாறைகளின்
மெழுகுவார்த்தைகள்

“தேர்தல்”

காலந்தோறும்
பத்திரிகைகளில் வேதவாக்கு
சிலருக்கு,
கசப்பான மருந்தாகலாம்
சிலருக்கு,
இனிப்பான விசமாகலாம்

சில நேரங்களில்,
யார் கூறினார்கள்,
“நாம் உண்மை விளம்பிகள்” என்று
சில நேரங்களில்,
யார் கூறினார்கள்?
“நாம் பொய்யின் உருவம்” என்று

சித்திரங்கள்
வரையப்படுவதும் - பின்

கலைக்கப்படுவதும்
இயற்கையெனில்
நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள்மட்டும்
மாறுபடும் என்பார்களா?

யாரிற்குத் தெரியும்
நாளைய சாம்ராஜிபதிகள்
தாம் என்பது...
யாரிற்குத் தெரியும்
நாளைய வீதிகளின்
பிச்சைக்காரர்களின் விம்பம்
தமதென்பது..

நேற்று...
இன்று...
நாளைய...
இவற்றை யார் சொன்னது?
ஏன்?
இவை,
மாஜாயாலமாயும் இருக்கலாமே
நேற்று நான்
கோபுரத்தின் கோடியிலிருந்தேன்
இன்று நான்?
கோவிலின் மலராகலாம்...
கோபுரத்தை அலங்கரிக்கலாம்...
ஏன்,
பிணத்தின் கழுத்திலும்
மாலையாகத் தொங்கலாம்..

விதிக்கப்பட்டவை அனைத்தும்
“விதி” என நோவார்களா?
சிலர் - இங்கே மூடராகின்றனர்

34/சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்

மேலும் சிலர்
தாமே “மேதை” என
முழக்கமிடுகின்றனர்.

வேதமிசைப்பவர் யாவரும் - இங்கு
வேதாந்திகளுமல்லர்
தாளமிசைப்பவர் யாவரும் - இங்கு
இசைஞர்களுமல்லர்
இது ஒரு
விசித்திரமான உலகம் தான்
இங்கு,
அரசின் வாக்குகள்
மறக்கப்படுவதில் - ஒன்றும்
மாறில்லையே...

வலிகள் தந்த வாரம்...

ஏற்றிய தீபங்கள்
கைகளை நனைக்கும்
அஞ்சலிதான் - ஆயினும்
அமைதி கிடைக்கவில்லை
மெழுகுவர்த்தி நாட்டுதற்கு
இது ஒரு
சுதந்திர மேடையில்லை
கவனம்,
அழுதிடக்கூடாது
கண்ணீர் - எமை
காட்டிக்கொடுக்கும் கள்வனோ,
ஒரு வாரம் போதுமா?
வலிகளின் வலு அதிகம்தான்
ஆனாலும்,
அடக்கமாகவே...
இதயத்துடிப்பினோரம்.
யாசம் செய்திடும்
காற்றோடு எம் வலிகள்
உருவின்றி உலவும் "காற்று"
எங்கு தான் இல்லை?
எம் வலிகளும்...

உதிர்வுகள் தோறும் உலவிடும் அழகு

செம்மை படர்ந்த
மேப்பில் இலைகளின்
ஒவ்வொரு உதிர்வினிலும்,
சரசரக்கும் தூறல்களாய்
காற்றில் அலைவுறும்
“அழகு”
ஆதி ஆத்மத்துடன்
புணர்ந்து புலரும்
“வெறுமையின் அமைதி”
ஒவ்வொரு நிலைபேற்றின்
சுவர் ஓர் நிழல்களிலும்
நிரூபிக்கப்படா சில நிஜங்களிலும்
மரணத்தின் கணங்களின்
இறுதி சுவாசிப்பிலும்
சிறுக சிறுக
புனைந்து பொதியும்
“அமைதியின் ஆத்மம்”
மெல்லிய மௌனம் - எனை
சீண்டும் பொழுதிலும்
வல்லிய மரணம் - எனை
தீண்டும் பொழுதிலும்
சிரிக்கும் - என்
கண்கள் உணரும்
“வெறுமையின் அழகு”

திருட்டு

திருடித் திருடி
கொஞ்சம் திருடிய பின்
இன்னும்;
இன்னும்
கொஞ்சம் திருடலாம் என
கொஞ்சம்; கொஞ்சம்;
கொ...ஞ்...ச...ம்?
ஐயோ!
இங்கு,
வீடே நிறைந்து விட்டதே....
இப்போதும்,
முழுமை பெறாமலே - என்
“திருட்டு”

நட்பு - நலம்

என் நடை பாதையோரம்

இன்று

முட்களில்லை

நீ - அங்கு

ரோஜா இதழ்களில் பீடம் அமைத்தாய்

என் இடைவெளிகளில் - இன்று

இடர்களில்லை

நீ - அங்கு

இன்னல்களை

இன்னிசையாய்

மாற்றிவிட்டாய்

இளம் நெஞ்சங்களின்

சுவாச நாளங்கள் தோறும்

படரும் நிலவொளியாய்,

நலம் தரும் - என்றும்

நம் நட்பு.

கரை சேரும் நிஜங்களுடன்

யௌவனம் -
என் சொந்தமில்லை
தொய்வதும் - பின் தேர்வதும்
ஒன்றும்
அந்தமில்லை
சொல்- அது
கொஞ்சம் மாறலாம்
செல் - அதன்
சோபை தோயலாம்
நெல்லிற்கு உரமூட்டும் - உயி
காற்றில் தேயலாம்
கல் - இன்று
சிலையாகும்
நாளை - அதை
கடல் மேவும்,
சில்வண்டுபோல் - நான்
பறந்தாலும்
மண்ணில்,
"நில்"
என்று சொல்லும்
காலம் தனில்,
நிலையற்றுத்தான் போவேனா?
இல்லை
நிஜம் ஈதென்று நேர்வேனோ.

சுமை

பரிசளிப்பு விழா!
நன்றாகத்தான் இருந்தது
இரத்தம் படிந்த கைமீது
- என் கை
“பரிசு”
பரிசுப்பொதி
மிகவும் கனத்தது
இப்போது,
என் உடலெங்கும் பரவும்
இரத்த வாடை....

கவனெறிந்திடல்

சிகரங்கள் தொடு
 சிறகுகள் விரி
 சிந்தனை போதும் - சிதைத்திடு பகையை
 சிதறல்களையும் சித்தரி
 சிந்தனையை ஆழ ஊன்று
 அறைகூவல் விடு - உன்
 எதிர்காலத்திற்கு
 ஆவேசம் வேண்டாம்
 ஆணவம் இருப்பின் - கூறுபோடு
 காத தூரமாயினும் கவனெறிந்திடு
 காற்று உனக்கு
 வழி சொல்லும் - அதற்காக
 புயலில் சிக்கி விடாதே
 புயலாக நீ மாறு
 புனர் ஜென்மம் தளை
 புது யுகம் புகுந்திடு
 "சீதனம்" உன்
 சிந்தை கலைத்தால்
 சிறுத்தையாய் சீறியெழு
 பின் - சினம் களைந்திடு
 மனம் ஒருமித்து - மதி திரட்டு
 மலர்ந்திடு மண்ணில்,
 நீயுமொரு பாரதி தந்த
 புதுமைப்பெண்ணாகவே....

துளிர்த்து துளியாகவே...

நீ வரைந்த
தூரிகை ஒன்று
நாணித் தலைகோத
நானிலத்தில் வீழ்ந்ததுவாம்...
வான் நோக்கிய
பட்டம் ஒன்றின்
கூன் தேங்கிய முதுகினிலே
தூரிகையின்
சொட்டிய துகள்கள்...
காணுமே பட்டம் நாண
காரணம் ஈதொன்றே
நாணிய பட்டம் - தானும்,
நாணறுந்து வீழ்ந்ததுவோ!
கானப் பறவைகள்
கண்ணசைத்து சிரித்ததுவாம்
கோபம் வந்ததுவோ,
“ஊன் உண்டா உனக்கு” என
பட்டம்
நூல் அதனைக் கேட்டதுவாம்
“ஊனம் எனக்கன்று வானுக்கே;
நான் உனைத் தழுவும் தருணத்தை
“வீண்” என
நினைத்ததுவோ மழைமேகம்
தான் அதிர்ந்து

தரணியிலே,
தருணத்திலே,
நீர் தெளித்து - உன்
ஊண் நனைத்து - பின்
தன்
ஆணவத்தை அடக்கியதோ
கூறிய நூலும்
கூட்டத்தில் பிணைந்து
குறுகியதோர் கூண்டினிலே...
கூத்து தனை
கூச்சமின்றி
கூர்ந்து நோக்கி வானம் நீயும்
கூக்குரலில் சிரித்தனையோ...
கூர்மையாய் - இங்கு
இடி என்னும் ஆரோகணம்
ஊதலின் பின்னும் - பெரும்
மழை அதன் ஆலாபனம்

பிரதியின் பொழுதுகள்

பிரதியின் இருப்பு
சிதறிக் கொண்டிருந்தது
வாசகப் பொழுதுகளில்
ஏனோ சில ஸ்தம்பிதம்!
குறிப்பான் ஒன்று
குறிப்பீட்டை
தின்று கொண்டிருந்தது.
“படிமம்”
நிலையின்றி சரிந்து கொண்டே
சகதியில் வீழ்ந்திடுமோ...
“சரித்திரம் ஒன்றை
எழுதிவிட்டோம்”
களிப்பிற்கோ - இங்கு
இட ஒதுக்கீடில்லை
இனி,
தாள்களும்
பேனா முனைகளை நீங்கி
சந்நியாசம் பூணுமோ
யார் கண்டார்...?

நெருடல் விம்பங்கள்

ஒரு காற்று அலறிக் கொண்டிருந்தது
ஒரு மின்மினிப்பூச்சி -
மெழுகுதிரியுடன் முட்டிமோதி...
தீபம் அணைந்திட
அறையெங்கும் ஒளிப்பிரவாகம்
“மின்மினி இராட்சியம்”
பின்னணியில்,
காற்றின் அலறல்
இசையாக மாற்றம்
ஒவ்வொரு நெருடல் விம்பங்கள் தோறும்
இதே அசைவு...

நாலும் என் திடமும்

கைகளின் வீரியம் குறையும்
ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
- என்
கவிதையின் வீரியம்
ஒங்குகிறது
என் உடல் ஊனமுறும்
ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
என் மனம்
கோட்டைச் சுவர்களையும்
ஏட்டில் நாட்ட
ஏணியிட்டே துடிக்கிறது
எப்பொழுதும்,
“நான்”
திடமாகத்தானுள்ளேன்
என் ஐடம் - நாளை
மண்ணூறும்போதும்
தடங்கள் தோறும்
மாறாமலே
சிரித்திருக்கும் - என்
“திடம்”

தூறல் இரவு

புலர்ந்தது இரவு
புணர்ந்தது நிலவு ஆகாயத்தை
உதிர்ந்தது,
அங்கு விண் பூக்கள்
-அதை
அணைத்தது காற்று
புனைந்தது
வானவில் வளைமாலை
இணைந்தது மேகம்
பிறந்தது
இடி எனும் பெருங்கானம்
துளிர்ந்தது,
பூவினில் புதுத்தூறல்
அகன்றது தகிப்பு
அடர்ந்தது துளிர்ப்பு
பருத்தது,
மழை தரும் பெரு வெள்ளம்
-அங்கு
இசைத்தது,
தவளைகள் - இளங்கானம்
தளிர்ந்தது புற்தரை
தெளிந்தது நீர்நிலை
அழிந்தது,
வறழ் நிலம் - அதன் சாபம்

நித்தம் ஒரு யுத்தம்

மரம் கொத்தியொன்று
மண்ணிறங்கி வந்து ஒரு நாள்
மரமென்றெண்ணி
மணல் கொத்தியதாம் பாவம்!
மண் புழுக்கள்
மடிந்து விட்டன சில
அக்கணமே...
உழுவான்கள் சில,
உயிரைக் கையில் கொண்டு
உடைசலிடை சென்று
உயிர் மீட்டன.
கோழி கொக்கரித்தது நாய் உறுமியது.
பயந்ததுவோ மரங்கொத்தி
பறந்து சென்றது - மீண்டும்
பிறிதொரு மரம் தேடி - வழியில்
பருந்தின் வாயில் உயிர் நீத்தது
குதறப்பட்ட மண்ணிடையே
சிதறப்பட்ட மண் புழுவின்
எச்சங்களைத் தேடி, கால்பதித்தது ஒரு கோழி...
சுருக்கிடப்பட்டது சட்டி கழுவப்பட்டது
இதோ, கோழியின்
எஞ்சிய என்புகளிற்கான
நாய்களின் யுத்தம்
உறுமல்களுடன் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

வாடை

மரணம் எம்மிடம்
மன்னிப்புக் கேட்கின்றது.
காலனிடம் தோற்ற காளான்களிற்கு,
பஞ்சமில்லை - எம்
தாய்த்திரு நாட்டில்
மாபிள் தகடுகளின் பின்னால்
மறைக்கப்பட்டிருக்கும்
தாய் மண்ணின் வாசனை
இதோ - இப்போது,
மீண்டும்
மீண்டும் - எம் முகர்வுகளில்,
செம்மையின் "வாடை".

மேய்யில் தூறல்களின் ஓர் யொழுது

கனவுத் துளிர்களின்
சில பொழுதுகளில்
நிகழ்ந்தது
அந்தத் தருணம்...

“அமானுஸ்ய உலகம்”
ஏதோ ஒரு
நெருடல்,
“அழைப்பு”
அழைத்தது யார்?

சுவற்றோராம் பல்லி
எட்டுமுறை தட்டி
பின் ஓய்ந்தது

வாய்வழி ஓர்மம்,
சில சொற்கள்
அண்ணாக்கில் தொங்கிட
யாரோ தடுத்தார்,
நாக்கின் விளிம்பில்...

தனியாக,
ஏதோ ஒரு
அந்தகாரத்தில் நின்றேன்.

நிமிட முள்ளின் நகர்வுடன்
 நேரத் தகடு
 மூன்று முறை ஒலித்து ஓய்ந்தது
 நி...க...ழ்...ந...த...து
 என்ன?

அமைதியில் உறங்கிய
 மேப்பில் மரம் ஒன்றில்
 கடைசி இலையும்
 உதிர்ந்த தருணமோ
 “அது”
 அறியேன்!

வெறுமைக்குள் உறங்கிய
 நிஸப்த உண்மையை
 யாரோ,
 ஏதோ,
 எதுவோ
 கூற விளைந்ததுவோ...
 தெரியவில்லை!

ஒரு கணம் நகர்வில்...
 மறுகணம்,
 என் -
 “ஆத்மம் விழித்தேன்”
 எல்லாம் சிதறித் தேய்ந்து...

மறுபடியும்
 “உலகம்”
 வழமைபோலவே...
 அதிகாலை,
 சேவல் கூவி
 ஓயும் வேளையில்
 மீளவும் கண்ணயர்ந்தேன்.

நிலைபேறு

காற்றை திரித்து
கயிறாக்கினேன்
- கடந்து போனது
கணப்பொழுதே...

கனவைத் திரட்டி
கலவையாக்கினேன்
- கலைந்து சென்றது
கண் இமைக்க...

ஒளியைத் தொகுத்து
செழுமை கூட்டினேன்
- ஒழிந்து போனது
இருள் பிறக்க...

பனியை உருக்கி
படகைக் கட்டினேன்
- கரைந்து சென்றது,
கால் பதிக்க...

உணர்வை செதுக்கி,
உருவைக் கொடுத்து
“கவிதை” என்றோர்
கலையை நெய்தேன்

இனி,
கவலை இல்லை
- எனக்கு
நான்,
கலைந்து போயினும்
கலந்திருப்பேன்,
- என்றும் நிலையாக
கவிதைப் பூவின்
ஓர் இதழாக....!

தேடற் கணங்கள்

நெற்றைய பொழுதுகள்
இன்னும் - மாறவேயில்லை
மீண்டும்
மீண்டும்
தொடரும் மழை இரவுகள்
சோம்பற் கணங்கள்
நீங்கும் வரை
தூங்கும் விழிகள்
இன்னும் கொஞ்சம் தூங்கட்டும்
வெயிலின் துளிகள்
தீண்டும் தினம் மட்டும்
மீண்டும் இணைந்திருப்போம்
வேலை தேடுவோர் பட்டியலில்...!

ரோஜா

அவள் விழி திறந்த போது - நீ
இதழ் விரித்தாய்
“நின் குற்றம்!”
செவ்வண்ணம் பூசிய
செவ்விதழ் மேனி
தேன் கமழ் சுகந்தம்
தேவதையோ நீ?
மென்மை உன் வாயிலாயினும்
அவள் பெண்மை கண்ட
பாவலர் கண் - உனை
பார்த்தவுடன் பாடவில்லை
“அவர் குற்றம்!”
முழு நிலவின் சாரலிலே
நட்சத்திர மின்மினியாய் - நீ
உனைக் கொய்த விரல்கள்...
சூரியனின் செவ்விழிகள் - நீ
உன் இதழ்கள்.
அகந்தை அகன்றாய்,
அவள் கை தழுவியதோ...
அவள் கருங்கூந்தலில் - இதோ
உன் கால்த்தடம்
அவள் அழகில்,
இப்போது நீயும்தான்
குளிர் காய்கிறாய்.

அமைதி எனும் ஆத்மம்

அமைதி

உங்கள் ஆன்மாவை

அலங்கரிக்கும்

கவலை தேவையில்லை

கலங்கத் தேவையில்லை

அமைதியுடன்,

கலைகளை நேசியுங்கள்

உங்கள் வார்த்தைகள் -

கவிதையாகும்

நீங்களும் - ஒரு சிற்பியாகலாம்

கண்மூடி அமர்ந்திருக்கும்

கணங்களில்,

அமைதி உங்களை

ஆரத்தழுவும்

இறுதிக்காற்றை

சுவாசிக்கும் வேளையிலும்

சிரித்தே இருக்கும்

உம் கண்கள்.

விதாசகப் பொழுதுகள்

எச்சிற் பூக்கள்!
எத்தனை
எத்தனை
ஓர் கோடி... - உலகில்
ஆங்;
விழுங்கு!
விழுங்கு! - நீ
நன்றாக விழுங்கு
இல்லையேல்,
சில பொழுதுகள்
காறியுமிழ்...
உனக்கென்ன வந்தது கஸ்ரம்,
- உன்
நாவில் ஒட்டிக் கொண்டு
நான் படும் பாடு!
இதோ...
மீண்டும் - நீ
வாயை அசைக்கிறாய்...
நானும்
மெ...ல்...ல அசைந்து

மறக்கப்பட்ட மலர்களிற்கு ஓர் மடல்

நீண்ட வாழ்வில்
நீங்கா நினைவுகள்...
மாண்ட விதைகளின்
மாழா கனவுகள்...
தோண்டத்தோண்ட
தொடர்கதைகளாக,
செம்மணியோரத்தில்
பெண்மணிகள்...
தேடி அலைந்தோர்க்கு
தென்படாமலே
தெருநாய்களின்
இரையாய்
திரைமறைவில்...
தாரை வார்த்து
கொடுக்க முன்பே
பாடை வாசம் பழகியதோ...
காணாமற்போனோர்
பட்டியலும்
காட்டவில்லை
உம் கனவை...

வேர் பூத்து,
மீண்டும் - மண்ணை
வெடித்தே எழுந்திடுவீர்...

என்புருவுடன்
ஒரு சங்கரியாகவே...
சங்கரித்திடுவீர் மண்ணில்,
தளைகளின் தலைசாய...
புதியதொரு யுகம் புனைய
சங்கற்பம் தரித்திடுவீர்
சரித்திரம் மறந்த,
சத்ய பவானிகளே...

மீளெயிர்ப்யுத் தருணம்

தாகம்!

ஆங்;

பெரும் தாகம்!

“உயிர் நீருக்கான போட்டி.”

ஆகிருதியுமில்லை

அரிதாரமுமில்லை

ஆலிங்கனம் செய்யவும்

இங்கு, ஆளில்லை

இது ஒன்றும்,

இரசவாதமல்ல

அதற்கும் மேல் -

இரத்தமும் சதையும்

மீளப் பெறுதற்கான “போட்டி.”

இதோ,

எ...ன...க்...கு...ம்,

கிடைத்துவிட்டது

சிறியதான ஒரு துளி!

என்னுள் உள்நுழைந்து,

என்ன குளிர்ச்சி....

என், நீ...ண்...ட

“தாகம்” தணிகிறது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக

எனைவிட்டு நீங்கும் - என்

“நினைவுகள்”

நான் - என் சுயம்

நான் நானாகவே உள்ளேன்
 ஆனாலும்,
 நான் நானாக்கப்படும் நாழிகைகளில்
 “நான் யார்”
 தளவாடியில் என் தடம்
 எனைப் பார்த்து
 “நீ யார்?” என்றது
 நுகத்தடியில் என் நிழல்
 எனை கேலி செய்தது
 என் பெயர் தாங்கிய விம்பம்-
 மாற்றம் மட்டுமே அதன் சொந்தமாக....
 பருவ காலங்கள் தோறும்
 மாற்றமுறும்
 என் அடையாளங்கள்
 சில பொழுதுகள்,
 நகைக்கப்படும் என் விம்பங்கள்
 சில பொழுதுகள் - நயக்கப்படும்
 அணுக்களின் சேர்விடத்தில்
 அமைவிடமாய் என்
 அடையாளங்கள்
 நாளையும்
 நான் நானாவேனா?
 நான்,

62/சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்

நானின்றிப் போகும்
நாழிகையில்,
சிதைவுறும் என் துகள்களில்
என்
உடைமையின் எச்சங்களிடம்
காற்றில்,
யார் கூறுவாரோ
நான் அறியா என் சுயத்தை
“நான் யார்?” என...

தேடலின் கணங்களுடன் தொடரும் இரவு

நேற்றைய காயங்கள்
இன்னும்,
மாறவே இல்லை.
நீண்ட வானத்திற்கும்
திரண்ட பூமிக்கும் இடையில்
காரிருளால்
சிறையுண்ட - இந்த இரவு
இன்னும்,
நீண்டு நீண்டு
நீண்டு கொண்டே போகட்டும்!
அலைவற்ற பாதங்களேனும்
கொஞ்சம்,
அமைதி தேடட்டும்
விடிந்தால்...
“நாளை” என கூறுவது,
“இன்று” என ஆகும்
மீண்டும்,
மீண்டும்,
காயங்களை சுமக்க
இனியும் தயாராயில்லை
அதைவிட,
இந்த -
நீண்ட இரவின் அமைதியில் - எம்
ஆத்மம் களித்திருப்போம்.

மையின் மயம்

நேற்றைய மை
காய்ந்துவிட்டது

இன்று,
கொஞ்சம்
கொஞ்சமாக
காயும்
மைப் பொழுதிற்கும்
அப்பால்...
வேகமுடைத்து- தனது
இறுதி மையையும்
துளிர்ந்துக் கொண்டிருந்தது
வறியதாய் -ஓர்
பேனா முனை
பின்ணணியில்,
ஆழ்ந்த ஊன்றல்களாய்,
நேற்றைய கவிஞனின்
“கைரேகை”

வொங்கி எழுவோம் தோழீரே!

வாழ்த்துக்கள் ஆயிரம்
வாழ்வது ஆ! தினம்
வானம் கொஞ்சம் தூரம்
வாடல் கொஞ்சம் தூரம்

தேசம் கொஞ்சம் மறந்தோம்
தேயும் பிறைக்குள் மறைந்தோம்
தோசம்! தோசம்! என்றே
தோளின் வலிமை மறைத்தோம்

தாயின் திண்மை செழிக்கட்டும்
தீயின் செம்மை ஓங்கட்டும்
யாசம் தீ! எனும்
துவேசம் தீய்ந்து தேயட்டும்

வேட்கை கொஞ்சம் தணித்திடவே
வேங்கைப் புயலாய் எழுந்திடுவோம்.

இலட்சியம் வெல்வோம்

கழுகுகள் சில கொத்தவும் செய்யும்
கணங்களில் கொஞ்சம் - கண்ணீரும் வரும்
பெரு நிலத்தின் மத்தியிலும்
சிறு மலைகள் உழல்வதுண்டு
சேவல்களின் கூக்குரல்களும் அடங்காது
சின்னக்கோழிகள் சண்டை செய்யலாம்
ஓரமாய்ப் போனால் பாம்பு தீண்டலாம்
வீதியால் போனால் நாய் துரத்தலாம்
விழி போகும் திசையே
“விதி” என்றும் நோவார்கள்
ஆனாலும்,
நான்
கலங்கமாட்டேன்
சாதனைக்கான என் பயணங்கள்
சாவினும் தொடரும்.

ஓவியம்

யாரோ ஒருவர்
 தீட்டி வைத்த ஓவியத்தில்
 பிறதொருவரின்
 வர்ணச்செருகல்...
 முறைகேடு முறையீடாவதிலும்
 காலதாமதம்...
 ஓவியம் மீளவும்,
 வெற்றுக் காகிதமாக...
 கசங்கிய அதன் உடலில்
 ஆங்காங்கே - சில
 கிறுக்கல் தழும்புகள்...
 சில கிழிசல்கள்...
 யாரும் அறியா பொழுதில்
 எரித்துவிட எண்ணினர்
 ஆயினும்,
 அது - மீண்டும்
 ஒரு தூரிகைக்குள் தஞ்சம் புகுந்தது
 இப்போது, பெரும் திருப்தி!
 மீளவும்,
 இருப்பு நிலைநிறுத்தம்.
 தூரிகைக்கும் - இது ஒன்றும்
 புதிதில்லை போலும்,
 சலனமின்றி தன்போக்கில்
 வரையத் தொடங்கியது.

பட்டம்

விடுகதையாய் முடிவுறும்
 பல தினங்கள் போலவே
 மீண்டும் ஓய்வு பெற்றது
 ஒரு காலை வேளை...
 இரவுகள் தோறும்
 நிலவுகளின் தொல்லை,
 வளர்வதும் தேய்வதுமாக...
 தொலைதூர தூக்கத்திற்கும்
 அப்பால்,
 சில கனவுகள்...
 நெருங்கி வந்த பல நினைவுகளுள்ளும்
 ஏதோ சில முரண்பாடு.
 “பட்டம்”
 ஆங்! ப...ட்...ட...ம்
 வானில்,
 தூர தூர தூர செல்லுமோ...
 ஆனால்!
 நூலின்றி,
 எப்படி ஏற்றுவதென
 மீளும் எண்ணங்களும் விடையின்றியே...
 வேலை தேடும்
 பொழுதுகள் போலவே...

ஆர்ப்பாறியுகளுடே ஈடேறும் அனர்த்தசாலை

மீண்டும் - இங்கொரு
அர்மகெதோன்
ஆரம்பிக்கப்படலாம்
மீண்டும் - இங்கொரு
பாபிலோன் சாம்ராஜ்யம்
வீழ்ச்சியுறலாம்
அன்றைய அந்த
ஹிரோஷிமாவின சாயை
மீண்டும் படியலாம்
பைபிளில்,
பகவத்கீதையில்,
குர்ஆனில்
இன்னும்...
தகர்ப்புகள் தரப்படுத்தப்படலில்
தவறவில்லை
அழிவுகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதும்
ஆர்ப்பரித்து பின் அணைவதும்
இங்கு,
“ஆண்டுத் திருவிழா”

அன்றொரு அலெக்ஸாண்டரால்
கார்டியஸின் முடிச்சு,
தகர்க்கப்பட்டது
ஆனால்...

இன்று,
ஒன்றல்ல,
ஓர் கோடி முடிச்சுகள்...
கார்டியஸினாலல்ல,
காலத்தினால் ஒருமிக்கப்படுகிறது
தகர்த்தெறிதற்கு,
தகுதியான அலெக்ஸாண்டர்கள்
எங்கே?

இங்கு - யாரும்
தாமாக - தம்
வாள் வளைப்பதில்லை.

இங்கு,
தகரங்களே தலைநிமிர்ந்துள்ளன
தகரங்கள் தகர்த்தெறியப்படும்வரை
அர்மகெதோன்களின் ஆர்ப்பரிப்புகள்
அடங்காத தொடர்களே...!

சிறகடிப்பின் ஓரம் நீந்தும் சிறுதுளிர்கள்

நிர்மூலமாகப் பரவிக்கிடக்கும்
இந்த
வான் வெளியில்,
நீந்திச் சென்ற
பறவைகளில் ஒன்றுதான்
நேற்று - என்
கூந்தல் மலரை வருடிச் சென்றது.
மெல்லிய அந்த முத்தம் -
காற்று வெளியின் - பல
கதைகளை
கருத்துக்களங்களிடை
உட்புகுத்தும் முயற்சியாயும்
இருக்கலாம்.
மெல்ல மெல்ல
உருகி வழிந்து
உலககத்தே
அலைந்து கொண்டிருந்த
சில சொற்கள்,
குவியங்களாக மாறிய வேளை அது

பறவைக்கு,
நீண்ட சிறகிருந்தது உண்மைதான்
ஆயினும்,
நீளா வாழ்வில்

நீங்கிச் சென்ற

நீர்க்குமிழ் வரலாற்றை

- அதன்

மெல்லிய சிறகுகளில் - எங்ஙனம்

எழுதியதோ தெரியவில்லை

“சிற்றுயிரே உன்

பணி கண்டு வியந்தேன் - நீ

வானகத்தே,

மெல்ல

மெல்ல

நீந்தி - பின்

கீழிறங்கு போதும்.

அதுவே,

மோகத்தின் வழி

முயங்கி நிற்கும் மானிடற்கு

நீ கூறும் சேதி”

என்றேன்.

மகிழ்ந்ததுவோ பறவை

நான் அறியேன்

கண்ணிமைப் பொழுதில்

காததூரம் பறந்ததுவோ...

காணவில்லை இன்றும் அதை

கருமேகப் பின்ணணியில்

எங்கு சென்று மறைந்ததுவோ...

காற்று வெளியில் சிறு சலசலப்பு

வேகமாக சுழன்று கொண்டிருந்தது
காற்று
வேகம், உச்சத்தை அடையும் வேளை
யாரையும் அதனால்
சுட்டிக்காட்ட இயலவில்லை
நேரம் - இன்னும்
போதாமலே இருந்திருக்கலாம்
யார் என்ன கூறியும் - அது,
கேட்பதாயில்லை
அனைவரும் பயந்து கொண்டிருந்தனர்.
“பயல் என்றான், அங்கோர் சிறுவன்
காற்றிற்கு கேட்டதோ தேரியவில்லை,
சிறுகணம் வேகம் நிறுத்தி
அமைதி காத்தது - பின்,
மீளவும் சுழற்சி ஆரம்பம்
யாரோ சில, வேற்றுக்கிரகவாசிகளிற்கு
யாரும்
ஏதொன்றும் அறிய முன்பே
அடைக்கலம் கொடுக்க எண்ணியதோ
யார் கண்டார்...?”

74/சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்

அருஞ்சொல் விளக்கம்

அட்டில் - அடுப்பு (சங்கச் சொல்லாட்சி)

ஆகிருதி - உடல்.

அரிதாரம் - வேடம்

ஆலிங்கனம் - தழுவதல்

இரசவாதம் - உலோகத்தை பொன்னாக்கும் முயற்சி

அர்மகெதோன் - உலக அழிவு (யெகோவாவின் சாட்சியங்கள்)

1684878

‘சாம்பற் பொழுதுகளில் மீளெழுகைக்காலம்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் பல்வேறு பாடுபொருள் களைத் தாங்கிய ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட கவிதை களைப் பார்க்க முடிகிறது. கவிதையினை வெறும் கற்பனைப் புனைவுகளாகக் கொண்ட காலங்கள் கடந்து விட்டன. தன்னைச் சூழ நடைபெறுகின்ற விடயங்களால் எந்தவொரு கவிஞராலும் பாதிக்கப் படாமல் இருக்க முடியாது என்பதற்கு விஜிதாவும் ஒரு சாட்சி. தன்னைப் பாதித்த பல்வேறு விடயங்களையும் செறிவான சொற்களுக்குள் உள்ளடக்கிக் கவிதை யாக விஜிதா படைக்கும் பாங்கு கருதத் தக்கதாக உள்ளது. போர், போர் சார்ந்த அவலங்கள், சமூகக் கொடுமைகள் தொடர்பான கவிதைகளில் விஜிதாவின் படைப்பாற்றலில் ஒரு வித முதிர்ச்சியினைக் காண முடிகிறது.

பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன்

684878